

TTAKUN (H)ERRENKA

Aspirazio

A

urten, gutxi erabakiko genuela inoiz baino argiago izanagatik, edo izateagatik, eta langile identitatetik ari

naiz, kasik barregura etorri zait bozkatzeko pausu bakoitzean (korreoz bozkatzan dut), lotsatzen garenean sortzen zaigun algara horrekin, gezurretan harrapatu eta gelatik irten bitarteko antzerkiari behar besteko sinesgarritasunez eusten asmatzen ez dugunetan bezala. Pantailan Madrilgo irudiek JM]ren (Jornada Mundial de la Juventud) reedizio bat ziruditen, eta barregura ematen zuen, Rajoyren saltotoxoak, badakigu gainera datorkiguna, oso ondo ikasten da hori zure lan-kidea jornada erdian aulkitik altxatu eta irribarre-etsu etxera/desertura joateko eskatzen diotenean sindikatukoak paperak ondo daudela baieztatzen dion bitartean (eta berriro tekla hotsak), eta datorkiguna PPK egiten badu, berak erabaki duela sinesten errazago egingo zaigu, demokratikoa balitz bezala. Beñat, zuk diozunaren kontra, ez zait iruditzen ezkerrek diskurtsoarekin asmatu duenik, ez azken legealdietan, ezta kanpainan ere, eta esango nuke ez direla aipatzen zenituen teknokrata liberalak izan Marxen produkzio bideak langileen esku egotearen komenientziari barre egin diotenak.

Berez, hau historia noren arabera mugitzen den ikusteko ere bada, kapitalismoa krisian sumatu baitugu Europari eragin dionean, alegia, kapitalismoak jende asko-asko mantendu du krisian betidanik, baina gu izan ez garen bitartean, “niri ekonomia ez zait interesatzen”, “nik ez dakit ezer ekonomiaz” egin dugu, komeni zitzaigulako.

Zapateroren lehen legealdiari ezkertiarrena irizten dio askok, eta esango nuke akatsa handienak orduantxe egin zirela, ezkerrek, eta Marxi esker, zerbait badu, kapitalismoaren diagnosirako tresnak dira, eta espainiar ezkerrek, baita euskaldunak ere, uko egin dio diagnostikoari krisia gainean izan arte. Eta orain, klase zapalketa inoiz baino

DANI BLANCO

Ixene Apaolaza

Padrón

Sarasola

argiago, nazio ikuspegitik hasi zaizkigu; Grezia, Alemania... eta nazioarteko klub aberatsa ederki, herrialdeen zorraz. Cristina Fernandezek G20aren gailurraren atarian enpresariekin eginiko bilkura batean, elikagaien inguruan, ilustratu zuen ezkerren ezina, “*quién me hubiera visto en época universitaria*” esan ondoren (pena da Cristina itzultzea):

“Herrialdeen gastua kontrolatzera mugatzen badira, baina ez finantza bankuak, kalifikazio agentziak, merkatu mugimenduak...”. Finantza munduak irabaziak ekonomia errealerara itzuli beharra azpimarratu ondoren jarraitu zuen “kontsumo gabe ez dago kapitalismorik”, “proposatzen ari naizena kapitalismoa da, baina kapitalismoa serio, bizi duguna ez baita kapitalismoa, anarko kapitalismo finantziarioa da”. Kapitalismo identifikagarria da nahi dena. Iraultza ondo baitago, gaur egiten bada, baina bitartean zein biografia sakrifikatuko dira erreformismoa (Zapatero aurretik zuen zentzuan) finantza munduak debekatu badu.

Amaiurren Kongresurako lehen proposamena PNV eta Geroa Bairekin elkarlana da, ez da ezker politikak egiteko izango, eta diskurtso dramatiko publiko emozionala ez doa ezker aldetik (zeinak etorkinez hitz egitera eramango lukeen, langile espainiarrak, ez “Euskadi” markaz), beste nonbait baino, denbora bagenu bezala, PSOE ezkerren min handien egin diona da, eta IUK ez dakit narrazio propio bat eraikitzeko asmorik baduen orain bozek mozkorturik.

Eskuina konstatazio bat da, baina badira hitzak, “ezkerra” batez ere, konstatazioaren mundutik atera eta aspirazioenera pasa behar genituzkeenak, orain presio/eragin boteretik batere ez duenean batez ere; inork ez dezala esan ezkertiarra denik, saia dadila izaten, eta esango diogu besteok. Ea norbait agertzen den, eta denok eskale izan aurretik den. ■

Kapitalismoak jende asko mantendu du krisian betidanik, baina gu izan ez garen bitartean, ‘niri ekonomia ez zait interesatzen’ egin dugu, komeni zitzaigulako

